

Юлія Юріна

Професійна фольклористка та музикантка.

Збирає давні українські пісні та надає їм нового звучання в поєднанні з електронною музикою. У жанрі фольклектроніки працює гурт YUKO, солісткою котрого є Юлія. Другий студійний альбом «DURA?» гурт присвятив жертвам домашнього насильства.

Бути ним. Бути нею. Історії про рівність

Я з раннього дитинства чула такі настанови: «жінка повинна виконувати роль берегині домашнього вогнища», «чоловік повинен багато заробляти», «жінка має постійно бути красивою та тішити око». Завжди було загадкою, чому саме такі ролі нам розподілені та невже все, на що я здатна, — це бути привабливою?

За природою я кар'єристка. В моїй родині жінки завжди могли впоратися з усім своїми силами. Тому і я можу без проблем прикрутити ручку до дверей, полагодити зливний бачок унітаза, переклеїти шпалери та зробити ремонт. З дитинства хотілося бути повністю незалежною та самостійною, щоб фраза «вам, бабам, тільки гроші від мужиків і треба» не стосувалася мене. Ці слова міцно засіли в голові. Так само, як і «жінка за кермом — мавпа з гранатою».

У місті, з якого я переїхала, є сильний і потужний патріархальний устрій, і такий стан речей справді придушує. Тому за все життя мені довелося нахапатися багатьох стереотипів, які сильно змішалися в голові й, на жаль, досі на мене впливають.

Ми так сильно звикли асоціювати ті чи інші професії зі статевою належністю, що іноді це

вибиває з колії. Я борюся зі стереотипами, які мені нав'язали, навіть коли сідаю в таксі й бачу за кермом жінку. Ні, я не хвилююся, що вона не доведе мене до пункту призначення. Я знаю дуже багато жінок, які керують машиною вправніше, якісніше, акуратніше й дотримуються правил ліпше, ніж чоловіки. Я журюся через саму наявність сумніву в моїх думках.

Усе життя займаюся музикою, і останнім часом це почало приносити свої плоди. Я — музикантка, не тільки виконавиця й вокалістка. На жаль, доводиться боротися з упередженнями, оскільки люди попереднього покоління звикли думати, що, коли в групі є чоловік і жінка, то створює все він, а дівчинка лише скакає по сцені з завченим матеріалом. Це мій біль. Постійно треба доводити, що я теж можу писати музику й тексти, розуміюся на мастерингу та зведенні.

Однак моя діяльність у музичній сфері не скасовує той жахливий факт, що мене може здивувати існування інших жінок, котрі самі собі пишуть музику або грають на інструментах, за якими звичніше бачити чоловіка. Або вміють налаштовувати світло. Або займають високі посади в індустрії.

ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО

Досі соромно за те, що патріархальні переконання так сильно на мене впливають: навіть при виборі спеціалістів для спільної роботи я чомусь віддавала перевагу чоловічій статі. Не була впевнена, що складні технічні завдання та професії, де потрібно бути тим ще задротом, можуть підкорятися й жіночій половині. Абсурд? Абсурд. Подвійні стандарти? Так.

Радію, що велике місто руйнує рамки та стереотипи. Тішуся успіху будь-якої жінки, бо це ще раз доводить, що кордонів немає. Професії можуть бути освоєні кожною людиною, аби тільки нам змалку не вбивали в голови, що ми чогось не зможемо.

Не варто також зупинятися на певному списку при виборі професій. Я не бачу нічого ганебного в тому, що чоловік може бути мейкап-майстром або майстром із манікюру, а жінка працюватиме, наприклад, слюсаркою.

Ба більше, чула, що у Швейцарії жінки організували свою фірму з вантажних перевезень, де працюють тільки вантажниці. Адже деякі дівчата відчують дискомфорт, коли при переїзді до них приїжджає бригада незнайомих чоловіків. Сама б користувалася послугами цієї фірми.

Вважаю тенденцію розширення професійних можливостей нормою та відмінним способом укотре довести, що всі люди рівні.

**Юлія Юріна «Бути ним.
Бути нею. Історії про рівність»**

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

